

העלילונות, וליחד הכל ביחוד
שלם, ולשם עליונים ומחותנים
ברצון ובפינה שלו.

ובך אמר רבי חייא אמר רבי
 יצחק, מהו שפטותם (שם א) אשרה
רימ ניחום לה? אלא, לעומת
שלש דרגות אלו - אשרה. נגנבר
זה הלוים הממנים על השיר
ולהרמת הקול, והוא מצד של
אשרה, ומכוונים בוגען הפגון
והחרודה והשיר.

ומהונך בך, כל פעם שהינה עולה
על הדוכן ועוד שהוא גבר,
ושלהבת האש חקקה בו להרים
קול בענימות הנגנון, הוא כשר
לעבודה. כיון שנחלשה שללהבת
בחורותו, וגחליל האש דועכים
בתוכו, הנה נחלש فهو, והקהל
מתחליל להשר. אז כתוב במדרבר
(ז) ומבחן חמשים שנה ישוב מזבא
העבדה ולא יעבד עוד. ופסול
לעבודה. מכאן והלאה, (שם)
ושרת את אחיו וגנו, ועבדה לא
יעבד.

משמרות הרקיע, אף בך גם,
שפכין שבאים לנגן לפניה רבנים,
נקראים אישים. ובך שמעתי
פסמו של רבי שמעון בן יוחאי,
שאמר רבי אליעזר, הדרגות
הלו, יש מהן שמןנות על
השערים בחוץ, ומהן על

השערים הפנימיים שלפנים.
אתם הפנימיים אומרים שירה,
ועולים ונכנסים בשירה הוא חמש
דרגות, עד חמשים, בגין חמשים
השערים של היובל. כיון שעולים
לשם, נוטלת אותם רוח של אש
לוהטה ושוברת פחים. כיון
שנשבר פחים, דוחים אותם,
וירודים מואזין הדרגות.

ועומדים בחוץ הממים על
השערים בחוץ, ואלו נוטלים
כלכם מעשן האש של הקברן,
חוץ מאותם שנוטלים בפנים.

**ביהודה שלים, ולמחדי עילאיין ותפאיין,
ברעתה וכונה דיליה.**

**יהבי אמר רבי חייא אמר רבי יצחק, מי
רכתיב, (שם א ט) אשה ריח ניחום לה?
אלא, לךבל תלתא דרגין אלין, אשה, לךבל
דא לויים, דממנין על השיר, ולארמא קלא,
והוא מסיטרא דאשה, ומכווני בענימותא
בגוננא וחודה ושיר.**

ומגו בך, כל זמנא דהוה סליק על הדוכן,
בעוד דאייה גיבר, רשלחו בא דאשא
תקיף ביה, לארמא קלא בענימותא דניגונא,
אייה כשר לעבודה. כיון דאיתחלש שלחו בא
דבחריותא דיליה, וגמרין דנורא מתಡעכין
בגוניה, הא איתחלש תוקפיה, ורקלא שארי
לאתפברא. פדין בתיב, (במדרבר חכח) ומבחן חמשים
שנה ישוב מזבא העבדה ולא יעבד עוד.
ופסול לעבודה. מכאן והלאה, (שם ז) ושרת את
אחיו ועבדה לא יעבד עוד.

**משמרות הרקיע, אוף הא נמי דמפני
דמטוין לנגנא קמי דMRIהון,
איךון אישים. והכי שמענא ממשמה דרבי
(דף ע"ב) שמעון בן יוחאי, דאמר רבי אליעזר,
דרגין אלין, אית מנוחון דמטען על פרעון לבר,
ומנייהו על פרעון פנימאין לגנו.**

**איןון פנימאין אמרין שירתא, וסלקין ועאלין
בהאי שירתא, חמשה דרגין, עד חמשים.
לקבל חמישין פרעון דיובל. כיון דסלקין
תפין, נטיל לו רוחא דאשא מלחתא, ותבר
תוקפיהו. כיון דאתפר תוקפיהו, דחין להון,
ונחטין מאינו דרגין.**

**יקיימין לבר, ממונין על פרעון דלבך, ואלין
נטליין חילקיהון מתננא דאשא
דקורבן, בר מאינו דנטלי לגו. ובכל יום**